

[Elmquist.]

skulle vente, til det meget store omfattende forslag var færdigt i kommissionen og derefter blev vedtaget af rigsdagen, ville der rimeligvis gå så lang tid, at det ikke fik nogen interesse med en almindelig eftergivelse af strafvirkningerne for disse forseelser, der var begået, eller straffene, der var idømt for forseelser efter forræderiloven. Dernæst hævdede jeg videre, hvad jeg også udtalte i min første tale her, at jeg syntes, det var to helt forskellige forhold. Det er ikke ualmindeligt, at man — vi kender det alle fra verdenshistorien og fra vor egen hjemlige historie — efter sådanne uroligheder som dem, vi har oplevet, efter tider med oprør o. lign. i hvert fald overfor de mindre forseelser, når der er gået en vis tid, giver en almindelig amnesti, foretager en tilgivelseshandling overfor de pågældende, og det er det, man både fra radikal og fra venstres side har fundet det rigtigt at man skulle gøre nu, men det ville den daværende justitsminister ikke være med til. Jeg angriber ham ikke for det. De grunde, han kan have for det, var udfra hans individuelle indstilling afgørende grunde, men det var ikke grunde, jeg fandt rigtige. Derfor er jeg så overmåde glad ved, at den nuværende højtærede justitsminister har skåret igennem og fremsat et lovforslag og nu får det gennemført.

Justitsministeren (Steincke): Den ærede ordfører for venstre må ikke blive ved at trevle fortiden op og forlange, at jeg skal blive ved at forsvare min høje forgænger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om tillæg til lov om retternes pleje vedrørende behandling af sager angående forræderi og anden landskadelig virksomhed m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1573).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Ved § 8 i lov nr. 260 af 1. juni 1945 blev der oprettet et ankenævn, bestående af en formand og

seks andre medlemmer. Dette nævn har f. eks. i halvåret fra 15. september 1949 til 15. marts 1950 behandlet ikke mindre end 530 sager, hvoraf 35 sager er sager om genoptagelse af straffesager, pådømt ved højesteret eller landsret, og 23 er sager om anketilladelse. Nævnet har endnu en del sager under behandling, og jeg har derfor anset det for nødvendigt at søge hjemmel for at forlænge nævnets virksomhed for endnu et tidsrum af 2 år, dog således at antallet af medlemmerne kan nedsættes fra 7 til 3.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette lille lovforslag til hurtig og velvillig behandling.

Hans Hansen: Også her må jeg melde mig som reserveordfører for det ærede medlem fru Ingeborg Hansen. Jeg skal anbefale lovforslaget.

Elmquist: Da der er en del sager endnu, som skal færdigbehandles, er det selvfølgelig nødvendigt at forlænge tidsperioden for det pågældende ankenævn. Det er vi derfor fuldkommen indforstået med. Vi glæder os over, at justitsministeren samtidig har fundet anledning til at indskrænke medlemmernes antal. Forhåbentlig vil det være således, at ankenævnet i løbet af disse to år kan afvikle sin virksomhed, så at vi også kan blive færdig med dette afsnit af opgøret efter krigen.

Vi kan altså give vor tilslutning til hurtig og velvillig behandling af lovforslaget.

Malchau: Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Anna Westergaard: Jeg antager, at der foreligger en beklagelig nødvendighed for, at disse sager endnu i 2 år skal behandles. Jeg kan iøvrigt slutte mig til den slutbemærkning, som den ærede ordfører for venstre fremsatte, idet jeg vil være så optimistisk at håbe, at behandlingen bliver færdig, inden de to år er gået.

Jeg skal anbefale lovforslaget.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede ordførere for deres tilslutning til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.